

בפטוף אמר: יהי רצון שלאحد מללה יפְשֹׁכוּ לוּ חַיִם מִתּוֹךְ (הילך) עַצְמָתֵיכֶם, שֶׁבֶל הַחַיִם תַּלְיוּיִם בָּוּ. וְהַקְדּוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא יֻעַרְבֶּל לוּ, וַיַּמְצָא עֲרָב לְמַטָּה שְׁקִיפִים בְּעַרְבָּתוֹן אֶל הַפְּלָךְ הַקְדּוֹשָׁ.

בין שברך, סתום עיניו רגע אחד, ולאחר כה פתח אותם. אמר, חבירם, שלום לכם מרבות טוב שלם העולם שלו הוא. ומהו ובכו, וברכווהו. לנו אותו לילה. בפרק השפיכמו והכלנו. כשהיה עיר לרבי שמעון ספרו לו אותו המעשה. פמה רבי שמעון, אמר, בן סלע פקיף הוא וראוי הוא לך, יותר ממה שלא חשוב בנו אדם, בנו של رب המניעא סבא הוא. הנדעוז רבי אלעזר ואמר, עלי ללבת לראות אותו נידולך. אמר רבי שמעון, זה לא עולה בשם בעולם, שהרי דבר עליון יש בו. וסוד הוא, שהרי אור השמן (ההמiska) של אבי מאיר עליו, וסוד זה לא מתחפש בין החרבים.

יום אחד היה החברים יושבים ומונגנים אלה באלה, והוא שם רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ושאר החברים. אמרו, הרי כתוב (דברים ב) אל פצר את מואב ולא תתגער בם מלכחה וגוו. בಗל רות ונעמה שהי עתדים לצאת מהם. צפורה אשת משה שהיתה ממזרן, ויתרו ובינו שיצאו ממזרן, שחי כלם צדיקי אמרה, על אחת כמה וכמה. ועוד משה שגדלויהם במזרן, ואמר לו נקמת בני ישראל מאתם המרנינים. אם כה, משוא פנים יש בדבר, שיתור ראים בני מזרן להנצל ממשוא.

אמר רבי שמעון, לא דומה מי

ואתישב בימיניה, ובריך. לסוף אמר, יהא רענן לדלחד מאلين, יתmeshcon ליה חיין, מגו (ג' מלכא) אילנא דחיין, דכל חיין ביה פלין. וקדשא בריך הוא יערכ ליה, וישכח ערבות לתקא, הדיסופם בערובותיה, בהדי מלכא קדישא.

בין דבריך, אסתים עינוי רגעה חדא, לבתר פתח לוין, אמר חביביא, שלום לכון מרבות טב, דכל עלמא דיליה הוא. פווה, ובכו, ובריכו ליה. בתו ההוא ליליא. בצדרא (דף ג' ע"א) אקדימוי וازלו. כד מטו לגבוי רבי שמעון, סחו ליה עובדא. פוחה רבי שמעון, אמר בר טגרא תקיפה איהו, ויאות הוא לבך, ויתיר מה דלא חשב בר נש, בריה בר, ההמנונא סבא הוא, איזדען רבי אלעזר, אמר, עלי למיחך למיחזי לההוא בוצינא דקליק. אמר רבי שמעון, דא לא סליק בשמא בעלמא, דהא מלאה עלאה אית ביה. ורزا איהו, דהא נהירו משיחו (משיכו) דאボוי מנחרא עליה, ורزا

דא לא מתחפשטא בין חביביא.

זמא חדא, هو חביביא יתבין ומונגןין אלין באلين, והו פמן רבי אלעזר, ורבי אבא, ורבי חייא, ורבי יוסי, ושאר חביביא. אמרו הא כתיב (דברים ב) אל פצר את מואב ולא תתגער בם מלכחה וגוו. בגין רות ונעמה, דהו זמיןין לנפקא מנינה. צפורה את משה דהות מזרן, ויתרו ובוני דנפקו מזרן, דהו כלחו זפאי קשות על אחת בפה ובפה. ותו משה קרביאו ליה במזרן, ואמר ליה קדשא בריך הוא, (כדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאתם המרנינים. המרנינים אי הabi משוא פנים אית במלחה, דיתיר אתחו בני מזרן לשזבא מן מואב. אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין למלך